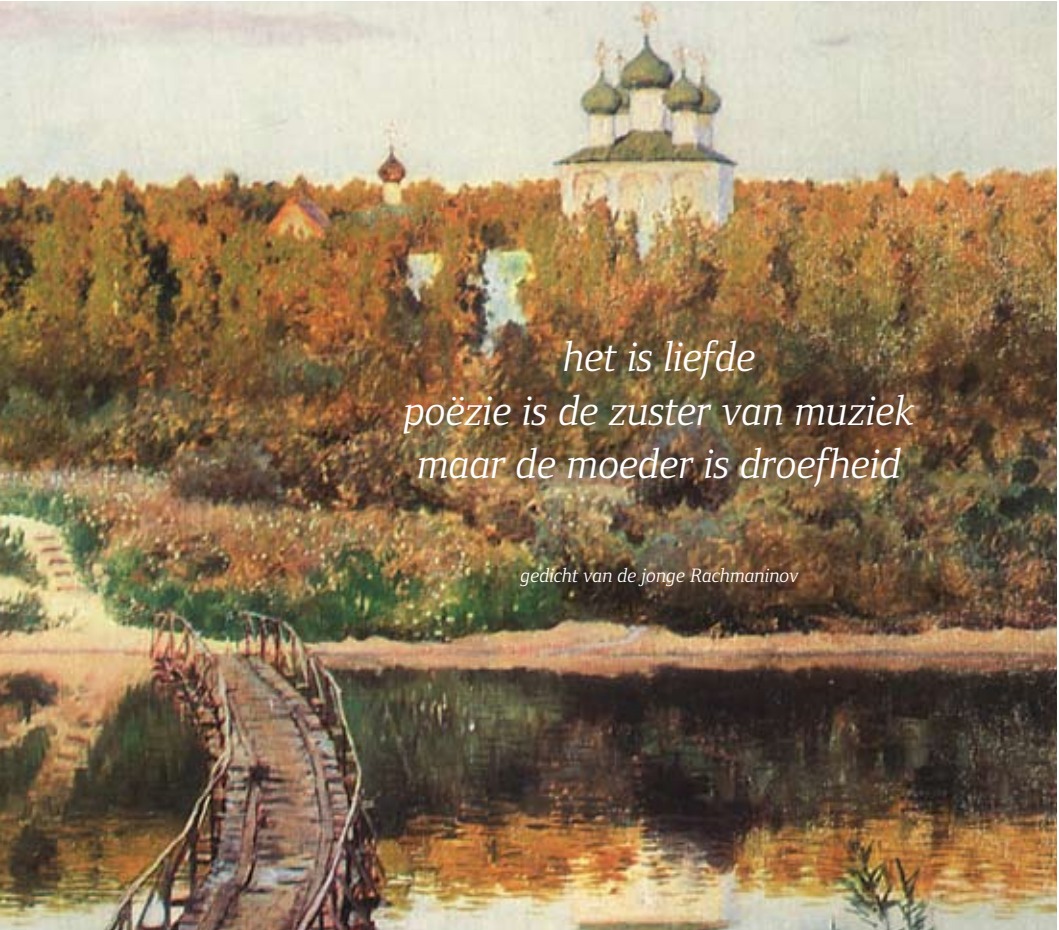

Dmitry Ferschtman
THE CELLO'S RUSSIAN VOICE
Mila Bastawski

GLINKA
TCHAIKOVSKY
RACHMANINOFF

A painting of a landscape. In the background, a church with a tall, white spire and a smaller, green-domed structure is visible, partially obscured by a dense forest of trees with autumn foliage in shades of green, yellow, and orange. The foreground features a body of water, likely a pond or lake, which reflects the trees and the church. The water is dark and still, with some ripples. The overall style is impressionistic, with soft colors and visible brushstrokes.

*wat is muziek
het zilveren maanlicht
fluisterende bladeren
het verre luiden van de avondklok
het is dat wat uit de harten komt
en naar de harten gaat*

A painting of a Russian landscape. In the foreground, a wooden bridge with a railing leads across a body of water. The water reflects the surrounding trees and the church in the background. The middle ground is filled with a dense forest of trees with autumn foliage in shades of orange, yellow, and green. In the background, a white church with three green onion-shaped domes and a cross on top stands on a hill. Another smaller church with a single dome is visible to the left. The sky is a pale, hazy blue.

*het is liefde
poëzie is de zuster van muziek
maar de moeder is droefheid*

gedicht van de jonge Rachmaninov

RUSSISCHE ROMANCES

Zonnige en geurende berkenbossen. Het betoverende mysterie van ijsbloemen op de ruiten. Zomertijd op onze datsja. Herinneringen aan onze kindertijd in de Sovjetunie, nu ruim vijftig jaar geleden.

Dezelfde nostalgie voelen wij bij de Russische Romances. De liederen die in uitvoering van legendarische zangers als Fjodor Sjaljapin, Sergej Lemesjev en Ivan Kozlovski uit de radio klonken in de krappe, vaak communale, woningen waarin wij in Moskou opgroeiden. Dit alles heeft onze harten veroverd en ons deels gevormd.

In onze jeugd waren muziek en poezie het eten en drinken van onze culturele opvoeding in de Sovjetunie. Ze gaven kleur en betekenis aan het armoedige bestaan van vele, vele Russen. Samen met de overweldigende Russische natuur vormden zij in onze atheïstische Sovjettijden een soort religie.

‘Als een musicus een echte kunstenaar is, ervaart hij de muziek van de poëzie net zo intensief als de poëzie van de muziek’. Deze woorden van de grote Russische pianist en pedagoog Heinrich Neuhaus, waren voor ons een soort motto. Als klassiek opgeleide musici waren wij niet alleen gefascineerd door de klassieke Russische muziek, maar ook door de klassieke Russische poëzie. Nergens anders zijn deze twee hoogste kunstvormen zo sterk in elkaar gevloeid als in de Russische Romances.

Gedichten van Poesjkin, Tjoettsjev, A. Tolstoj en andere dichters inspireerden grote componisten in de 19e eeuw tot prachtige liederen die verankerd liggen in het collectieve geheugen van iedere Rus.

Jaren na onze emigratie begonnen wij deze muziek, die ons gemaakt heeft tot wat wij zijn, weer te missen. Wij luisterden nu extra intens, met ‘nieuwe oren’ naar wat zo ver weg en toch zo vertrouwd klonk. We werden opnieuw verliefd op de Romances, de muziek waar ‘de Russische ziel’ het sterkst en het meest natuurlijk tot uitdrukking komt in al zijn hartstochten, emoties en veelkleurigheid.

Langzamerhand kwam de vurige wens deze muziek zelf uit te voeren. Als instrumentalisten zijn wij altijd jaloers geweest op zangers. Zij kunnen de symbiose van muziek en poëzie tot leven brengen en bezitten daarnaast het meest begeerde instrument – de menselijke stem.

Een bewerking van de Romances voor cello en piano leek ons mogelijk omdat naar onze mening de cello de menselijke stem het dichtst benadert. Bovendien realiseerden wij ons dat poëzie altijd vraagt om een vertaling of de kennis van de taal. Terwijl muziek de meest oorspronkelijke en universele taal is. De muziek van de Romances werd geïnspireerd door de poëzie, maar uiteindelijk lossen de woorden op in de klank en spreekt de muziek voor zichzelf.

Zo werd het idee voor dit project geboren. Als eerste kwam de bewerking van de Romance van Tsjaikovski, op ‘Toen, in de prille lente’, een gedicht van A. Tolstoj dat voor ons symbool staat voor de tijd waarin wij elkaar als tieners leerden kennen.

Dmitry Ferschtman & Mila Baslawskaja

In de prille lente

*Het was in maart of in april, de sneeuw was al verdwenen,
de beekjes stroomden, de zon was mild, het gras was net verschenen.*

*De herdersfluit bij dageraad heeft nauwelijks geklonken,
de bloemen schenen in 't gras als kleine blauwe vonken.*

*Het was in maart of in april, in 't lommer onder de berken,
je sloeg je ogen even neer om 'n glimlach te verbergen*

*Het was een antwoord op mijn blik, het antwoord op mijn liefde!
O hartstocht! Hoop! O zonnelicht! Mijn leven, mijn geliefde!*

*We waren allebei zo pril, de toekomst moest nog komen!
Het was in maart of in april, in 't lommer onder de bomen.*

*Het was 't begin van een lange weg, het begin van onze vreugd!
O leven! Liefde! Zonnelicht! O berken van mijn jeugd!*

OPBLOEI VAN DE KUNSTEN

‘Wij Russen hebben twee vaderlanden: Rusland en Europa’, schreef Dostojevski halverwege de negentiende eeuw. Terwijl de adel in het Frans converseerde op reusachtige diners en bals, kwamen de boeren in hun modderige dorpjes om van de honger. Tot in de zeventiende eeuw werd de nationale identiteit van Rusland vooral gewaarborgd door de Russisch-orthodoxe kerk.

Maar de waanzin van de Napoleontische oorlog had aan het begin van de achttiende eeuw een nieuw patriottisme doen ontstaan. Nadat de Dekabristenopstand van 1825 met geweld de kop in was gedrukt, greep de tsaar opnieuw naar de macht en voorlopig bleef alles bij het oude.

Juist in deze periode kwam de Russische cultuur tot ongekende bloei. In de literatuur gingen schrijvers als Alexander Poesjkin, Nikolaj Gogol, Ivan Toergenjev, Fjodor Dostojevski, Leo Tolstoj en Anton Tsjechov op zoek naar de Russische identiteit.

In de schilderkunst deden Ilja Repin, Isaak Levitan, Savrasov, Serov en Vroebeel hetzelfde. In de muziek oriënteerde Michail Glinka zich nog vooral op het Westen, maar jongere componisten als Pjotr Iljitsj Tsjaikovski, Modest Moessorgski, Aleksander Borodin en Nikolaj Rimski-Korsakov richtten zich in toenemende mate op het typisch 'Russische' in de muziek, waarbij ze inspiratie putten uit de eeuwenoude rijkdom van de Russische folklore.

GLINKA EN DE OORSPRONG VAN HET GENRE

Michaïl Glinka, in 1804 in Novopasskoye geboren als zoon van rijke grootgrondbezitters, was aartslui maar muzikaal uitzonderlijk begaafd. Zijn familie hield van muziek, en nodigde regelmatig pianisten uit. Zijn oom bezat zelfs een heel orkest, dat muziek van Haydn, Mozart, Beethoven uitvoerde. In het dorp hoorde Glinka kerkklokken luiden in dissonante akkoorden. Zijn kinderjuf zong volksliedjes, en de boeren uit de omgeving zongen polyfone koormuziek. Deze Russische invloeden zouden zich later vermengen met Westerse elementen in de muziek van Glinka, die al besloot dat hij musicus wilde worden nadat hij als jongetje van tien een klarinetkwintet had gehoord van de Finse componist Bernhard Henrik Crusell. 'Muziek is mijn ziel', zou hij zich jaren later over deze ervaring herinneren.

Glinka leerde piano en viool spelen, maar werd door zijn vader, een voormalige kapitein uit het Russische leger, naar een particuliere school in St. Petersburg gestuurd om zich voor te bereiden op een serieuze maatschappelijke carrière. Dat resulteerde in een aanstelling bij het Russisch Ministerie van Communicatie in St. Petersburg. Maar al vrij snel gaf Glinka zijn baantje eraan, want hij wilde door in de muziek. Zijn vriendenkring bestond voornamelijk uit Russische schrijvers en componisten, een milieu waarin Glinka zich helemaal thuis voelde. Hij volgde enkele pianolessen bij John Field, de Engelse uitvinder van nocturnes waarop Chopin zou voorborduren, en nam zangles bij de Italiaan Belloni. Hij maakte een culturele reis naar Italië om volksliederen te verzamelen, en ontmoette onderweg componisten als Mendelssohn, Berlioz, Donizetti en Bellini, bij wie hij zijn licht opstak. In 1833 vertrok hij naar Berlijn om compositieleer en contrapunt te gaan studeren bij Siegfried Dehn. Maar na een jaar moest hij onverwijd terugkeren naar Rusland omdat zijn vader was overleden.

Glinka's omgang met de beste Russische schrijvers van zijn tijd bracht hem op het idee om nationalistische muziek te gaan schrijven. Zijn eerste opera, 'Een leven voor de Tsaar', vertelt het verhaal van een eenvoudige boer die de eerste Tsaar van de Romanov-dynastie redt. De opera ging in 1836 in St. Petersburg in première, en werd beschouwd als een mijlpaal in de geschiedenis van de Russische cultuur. Zes jaar later

werd zijn tweede opera, 'Ruslan en Ludmila', voor het eerst opgevoerd. Dit werk was gebaseerd op een sprookje van Poesjkin. Glinka verwerkte behalve Russische ook Oosterse elementen in de muziek. De opera werd een enorm succes in Rusland, zodat Glinka vanaf dat moment werd beschouwd als de 'vader van de Russische muziek'. Toch is er formeel nog duidelijk sprake van Westerse en vooral veel Italiaanse invloeden in deze eerste 'nationalistische' opera's van Rusland. Maar Glinka had de toon gezet, waarop jongere componisten als Tsjaikovski, Borodin, Rimsky-Korsakov en Moessorgsky voortborduurden bij hun zoektocht naar échte Russische klassieke muziek.

Glinka kon prachtig zingen, en zette tijdens de 'salons' op zijn landgoed menig hart in vuur en vlam met zijn flamboyante privé-uitvoeringen van 'romances' over de liefde en het verlangen.

Juist daar, in de buitenhuizen en de salons van de rijke aristocraten, begon de emancipatie van de klassieke muziek. Nadat kloosters en vorstenhuizen eeuwenlang een bepalende rol hadden gespeeld in de vraag naar en de afname van muziek, namen adel en opkomende bourgeoisie vanaf de achttiende eeuw het muzikale voortouw. Met Europa als voorbeeld werden de eerste Russische concertzalen en theaters gebouwd, waarin aanvankelijk vooral Italiaanse muziek werd uitgevoerd.

In de betere kringen werd het muziekonderwijs steeds meer gezien als een wezenlijk onderdeel van een goede opvoeding, en dat gold zeker ook voor meisjes. Muziek was voor de aristocratie een belangrijke bron van vermaak en een probaat middel tegen verveling. Maar muziek betekende nog méér: klassieke muziek werd, onder invloed van de Romantische beweging, een ideale uitlaatklep voor tedere gevoelens, geheime liefdes, ontembare emoties en brandende hartstochten. In muziek kon de aristocratie elegante wijze de intiemste gevoelens tot uitdrukking brengen.

De term 'romance' werd aanvankelijk gebruikt voor de eeuwenoude Spaanse ballades, maar kwam in de achttiende eeuw in zwang als de aanduiding voor eenvoudige lyrische stukken, zowel voor stemmen als instrumenten. In de loop van de achttiende en de negentiende eeuw werd de Franse 'romance' door Russische componisten uitgewerkt tot een sentimentele categorie van Russische 'kunstliederen'. Deze liederen hadden altijd de liefde tot onderwerp. Dikwijls geschreven in de driekwartsmaat van een wals of de vierkwartsmaat van een mars, bezongen ze amoureuze zaken als de eerste ontmoeting, het naderende afscheid, de passie, de tederheid, de haat, het verlangen, de jaloersheid, onrust en blijdschap. In het leger vermaakten de officieren zich op feestjes en tijdens drinkgelagen met de 'romances' van de rondtrekkende zigeuners, en de bourgeoisie zong in de huiskamer 'romances' voor

zangstem en gitaar die sterk beïnvloed waren door de Russische volksmuziek. Glinka was bij uitstek de man om de Russische Romance zijn klassieke uitstraling te verlenen. Hij schreef romances voor zang en piano, die behalve voor de salons ook bedoeld waren voor uitvoeringen in de concertzaal. In Glinka's 'klassieke' Russische Romance lieten de volksliederen en zigeuner-romances hun sporen na.

Zo ontstond in Rusland een uniek genre voor zang en piano waarin de liefde wordt bezongen in het weidse perspectief van de Russische natuur, met zijn besneeuwde landschappen, bevroren meren, woest stromende rivieren, betoverende berkenbossen, explosieve lentelandschappen, hete zomers en overweldigende sterrenhemels. Meer dan in alle andere muziek komt de 'Russische ziel' tot uitdrukking in de Russische Romance.

Wenneke Savenije

A photograph of an elderly couple, Milá Baslawskaja and Dmitri Ferschtman, sitting at a piano. Milá, on the left, has voluminous curly blonde hair and wears glasses and a patterned shawl. Dmitri, on the right, has white hair and is wearing a red turtleneck under a black jacket. They are both smiling at the camera. In the background, a grand piano is visible with several sheet music books open on its stand. A window with green foliage outside is also visible.

MILA BASLAWSKAJA EN
DMITRY FERSCHTMAN
OVER RUSSISCHE
ROMANCES

Glinka

‘De Russische Romances behoren voor ons tot de meest intieme ontboezemingen van de Russische cultuur. De romantische muziek heeft het karakter van een ‘muzikale biecht’, een persoonlijke ontboezeming. Muziek gebruikt veel elementen uit de andere kunstdisciplines: kleur, constructie, plastiek, vorm en perspectief. Maar daarbij komt nog één element dat altijd in oorspronkelijke kunst aanwezig is, iets wat het meest wezenlijke deel van de kunst uitmaakt en wat haar de belangrijkste zeggingskracht geeft: de poëzie, of beter poëtië. Alle kunst, iedere compositie of uitvoering die deze kracht, deze poëtië ontbeert, lijkt doods. Alleen poëtische kracht raakt de ziel en kan voor het leven indruk maken en sporen achterlaten.

Wij beginnen onze cd met vijf Romances van Glinka, de vader van de Russische muziek, wiens melodische pracht een inspiratiebron vormde voor alle Russische componisten die na hem kwamen.’

‘De muzikale betekenis van de Romances van Glinka ligt vooral in hun melodische lijn. Als eerste Rus heeft Glinka zeer melodieuze, uitgesponnen en tegelijkertijd ‘klassiek geconstrueerde’ romances gecomponeerd, waarin Russisch ‘melos’ en Westers ‘cantilena’ samenvloeien. De begeleiding bij Glinka ademt de geest van Bellini, een Italiaanse invloed die voor het toenmalige Rusland nieuw was. Glinka wist matige gedichten te ‘omhullen’ met uitzonderlijke muziek, maar tegenover de geniale gedichten van bijvoorbeeld Poesjkin stelde hij muziek van gelijke kwaliteit.’

Tsjaikovski

‘Tsjaikovski heeft een kolossale bijdrage geleverd aan de vocale muziek van Rusland. In zijn Romances is er sprake van een organische verwevenheid tussen poëtische inhoud en muzikale uitdrukking, waardoor de muziek iedere emotionele nuance van het gedicht weerspiegelt. Tsjaikovski bezat niet alleen een groot lyrisch-melodisch talent, maar had ook een zeer gevoelige natuur. Daardoor was hij bijzonder ontvankelijk voor alle ‘dissonante’ invloeden in zijn leven.’

‘De Romances van Tsjakovski zijn vrijwel geheel geënt op de traditionele, ‘huiselijke’ variant van de Russische Romances. Het melancholieke, passief-dromerige karakter van de liederen van componisten als Aljabejev, Varlamov, Goerilov en vele anderen, klonk vooral de nieuw ontstane Russische ‘middenklasse’, de lagere intelligentsia, dierbaar en vertrouwd in de oren. Vaak is er bij Tsjaikovski duidelijk sprake van zigeunerinvloeden en folkloristische elementen uit de Oekraïense volksmuziek.

Daarnaast liet Tsjaikovski zich ook inspireren door het Duitse romantische lied van vooral Schumann. Maar het ‘Schumanisme’ van Tsjaikovski is weer anders van aard dan dat van Russische componisten

als Rubinstein of Cui. De geëxalteerde, impulsieve Schumann ging min of meer aan Tsjaikovski voorbij. Voor hem was Schumann een man vol sombere voorgevoelens, een fantast die berustte in zijn lot, een dromer.

En óók een vrouwelijke Schumann, die scherp zijn eigen zielenroerselen bekijkt, en kinderen vertelt over verre landen en vreemde mensen. Dat is de Schumann die Tsjaikovski heeft beïnvloed.

Tegen het licht van het donkere, saaie leven op het Russische platteland, waar ook Tsjaikovski regelmatig vertoefde, was musiceren niet zozeer een 'salon-fähig' tijdverdrijf, maar in de eerste plaats een middel tot oprecht en direct contact tussen mensen. Hieruit kwam ook de enorme, wijdverbreide populariteit voort van de 'huiselijke', sentimenteel-elegische en de intense emotioneel-lyrische Russische Romances. Ook de muziek van Tsjaikovski gaf mensen die leden onder het saaie provinciaalse leven de kans om tot een intensief emotioneel contact te komen.'

‘De tekst was voor Tsjaikovski vooral materiaal voor muzikale expressie. Bij hem lag de nadruk op de algehele zeggingskracht van de muziek.. In Tsjaikovski’s noten ligt altijd een enorme expressie besloten - een maximum aan emotionele spanning, waarbij de esthetische waarde van het materiaal (de tekst) niet langer van belang is en de muziek de geleide wordt van het gevoel. Maar de leidende melodische lijnen van de muziek vallen samen met de stemming van de tekst. Tsjaikovski een meester in het scheppen van een vocaal beeld en het ‘schilderen’ van een melodie.

Hoewel Tsjaikovski nooit een cyclus heeft gemaakt zoals bijvoorbeeld Schumann, zijn wij zo vrij geweest om zijn Romances wel als een cyclus te presenteren. In onze opzet vertelt deze cyclus, bestaand uit drie delen (ontmoeting, gelukkige tijden en het pijnlijke afscheid), het verhaal van een romantische, maar uiteindelijk ongelukkige liefde.’

Rachmaninov

'Het pathos in de stijl van Rachmaninov, zoals dat te vinden is in zijn Tweede pianoconcert, is ook voelbaar in de lyriek van zijn Romances. Eenzelfde pathos is aan het eind van de negentiende eeuw, kort voor de Russische Revolutie van 1917, voelbaar en 'hoorbaar' in de literatuur.

De onrust die in de lucht hing, uitten kunstenaars op verschillende manieren, maar de betekenis is gelijk. Het is de drang naar het 'verre' en 'onbekende', het verlangen om in beweging te komen, te vluchten, weg van de beklemmende stilstand van het toenmalige leven in Rusland.' 'Het is erg moeilijk om de specifieke en uiterst persoonlijke 'polyfonie' van Rachmaninov onder woorden te brengen. Iedere noot zingt en houdt aan, zowel in de stem als in de begeleiding. De melodie stroomt door en grijpt in elkaar als de schakels van een ketting.

De Romances van Tsjaikovski zijn dramatischer en gevoeliger dan die van Glinka, maar de Romances van Rachmaninov zijn sensueler, en in zekere zin triester. In het gedicht over muziek dat hij als jonge jongen schreef, noemt hij poëzie de zuster van de muziek en triestheid haar moeder. Dat beseftte hij al toen hij achttien jaar was!

Voor Tsjaikovski was Mozart met zijn lichtheid en evenwicht een idool. Maar zijn eigen muziek was tragisch en overgevoelig, evenals zijn eigen levensloop. Bij Rachmaninov lag het weer anders, want die had als mens alle reden om gelukkig te zijn. Hij had een warme familie, een succesvolle carrière. Maar toch was er die melancholie.

Hij sloeg op de vlucht voor de revolutie en vestigde zich in Amerika, waar hij met heimwee terugdacht aan zijn jeugd. Het klokgelui, hoorbaar in veel van zijn muziek, staat daar symbool voor.

De melancholie komt ook voort uit zijn beleving van schoonheid. Wij gewone stervelingen kijken naar een prachtige zonsondergang, en denken ‘Oh wat mooi!’ Maar de intensiviteit van de beleving van een grote componist als Rachmaninov is zodanig, dat hij dit moment van schoonheid kan vereeuwigen.

De muziek geeft ons de mogelijkheid op het niveau van de componist de ultieme schoonheid te ervaren. Dat vinden wij het meest fascinerende aan musiceren.

Interview: Wenneke Savenije

01 HET IS MIJ ALTIJD BIJGEBLEVEN

Ik zie nog steeds in mijn geheugen
hoe jij verscheen die ene maal,
een visioen dat is vervlogen,
een zuiver schoonheidsideaal.

Bedrukt door hopeloze triestheid,
bezorgd, bekommerd wederom,
steeds hoorde ik je stem, mijn liefste
steeds zag ik jou in elke droom.

Tijd vloog. De storm heeft alle dromen
van vroeger jaren uitgewist.
Ik ben vergeten je voorkomen,
je stem had ik niet meer gemist.

Verbannen, in mijn cel gevangen,
liet ik mijn lot op haar beloop.
Geen God, geen Muze, geen verlangen
geen troost, geen liefde en geen hoop.

Ik ben ontwaakt en voor mijn ogen,
verscheen jij als die ene maal
een visioen dat was vervlogen,
een zuiver schoonheidsideaal.

Ik heb gevonden mijn geliefde,
ik ben herboren, leef volop,
ik heb terug mijn troost, mijn liefde,
mijn God, mijn Muze en mijn hoop.

A. S. Poesjkin

02 LEEUWERIK

Ergens in de blauwe lucht
klinkt een prachtig liedje,
klanken nemen hoge vlucht,
zweef mijn melodietje!

Wie er zingt is niet te zien
hoog, boven de weide.
‘t Is de leeuwerik, die zingt
voor zijn lief, zijn wijfje.

En de wind draagt ‘t lied steeds voort,
maar wie zal het vangen?
Die bij wie dat liedje hoort
zal het ook ontvangen!

Zweef steeds hoger, lied van mij
in de blauwe luchten.
Iemand denkt dan over mij
en gaat stiekem zuchten.

N. Koekolnik

03 VERLANGEN IN MIJN BLOED

In vuur en vlam, vol van verlangen,
ik ben vervuld van zoete pijn;
blijf mij beminnen, mij omarmen,
jouw kus is als de zoetste wijn.

Blijf vredig slapend naast me liggen
tot alle schaduwen vervliegen,
het duister van de nacht verdwijnt
en nieuwe dageraad verschijnt.

A. S. Poesjkin

04 TERG MIJ NIET

Probeer mij niet weer te verleiden
met charmes en met tederheid.
Teleurgesteld, zal ik vermijden
de roes van de verleden tijd.

Je kan mij niet meer overtuigen
in ('t)eerlijkheid van je gevoel.
Jouw liefdespijlen missen doel,
de oude droom ligt al in duigen

Vergroot mijn stomme wanhoop niet,
begin niet over het verleden.
Laat mij wegdommelen in 't heden.
Gedraag je even als een vriend.

Ik slaap, ik wil mijn dromen rekken,
want onze droom heeft niets gebaard.
Je zult alleen opwinding wekken,
geen liefde in mijn ziel en hart.

Y. A. Baratynsky

05 TWIJFELS

Hoe kan ik mijn hartstocht bedwingen?
Mijn hart wil niet rustiger slaan!
Ik lijd en ik huil!
Mijn ziel en mijn lichaam zijn bijna vergaan.
Ik lijd en ik huil, - helaas, brengen tranen
geen troost.

Vergeefs zijn mijn dromen,
mijn wachten, mijn smachten!
Vergeefs die perfide beloftes van jou!
Als de dood was het afscheid voor ons...

Steeds komt hij terug in mijn dromen,
de gelukkige man, mijn rivaal.
Ik ben kokend van woede,
jaloers en ontgoocheld en laaiend,
verwond en verbitterd.
Naar 't wapen grijpt stiekem mijn hand .

Maar 'k zal niet toegeven aan de helse
vermoedens, ik zal niet bezwijken voor de
snode verdenking!

O wat ben ik gelukkig, je bent weer van mij!
De droevige tijd is vervlogen,
we zullen elkaar weer omarmen.
Onze lippen met de hartstocht van vroeger
gaan branden. Met de passie van vroeger
onze harten gaan slaan.

N. Koekolnik

06 TEMIDDEN VAN HET BAL

Je stond daar alleen, in het midden
van het drukke en vrolijke bal.
Ik keek en ik wou je aanbidden,
je gezicht was bedekt met voile.

Je stem was zo wonderlijk mooi,
het klonk als een hemelse fluit.
Ik werd jouw gewillige prooi,
behekst door het tovergeluid.

Ik vond je gestalte zo sierlijk,
je blik zo naar binnen gekeerd,
jouw lach soms zo droevig, soms vrolijk
klinkt door in mijn hart keer op keer.

In donkere uren, bedrogen
door de stilte van 'n eenzame nacht,
ik mis jouw droevige ogen,
ik mis jouw vrolijke lach.

Ik val dan in slaap, vol berouw.
Al dromend wil ik naar jou toe...
Ik weet niet of ik van je hou,
toch denk ik dat ik het wel doe!

A. K. Tolstoj

07 NEE, ENKEL DIE ZIJ WETEN

Neen, slechts wie kent
verlangens als de mijne,
kan weten hoe ik lijd,
en nog zal lijden.

Ik blik vooruit... mijn zicht
wordt mij onttrokken...
Ach, zij, die van mij hield,
mij kende - is vertrokken!

Ach, slechts wie kent
verlangens als de mijne,
kan weten hoe ik lijd,
en nog zal lijden.

Mijn hart bezwijkt... wie kent
verlangens als de mijne,
kan weten hoe ik lijd,
en nog zal lijden.

*J. W. Von Goethe,
naar vertaling van L. A. Mey*

08 SERENADE

O mijn kind, ik sta ónder je raam
'n serenade voor jou te zingen...
Rustig slapend, zal jij in je droom
troost en vreugde en tederheid vinden.
Kalm en stil is de nacht,
rust nu, slaap lekker zacht
en geniet van mijn tedere tonen.

Veel ellende en veel narigheid
kom je nog tegemoet in je leven;
slaap nu rustig en vredig liev' meid,
wjl je hart slaat heel kalmpjes, nog even.
In de donkere nacht
sta ik immer op wacht;
God bewaart je voor wat er gaat komen.

Slaap mijn kind, je beschermengel zal
boven 't bedje van je zachtjes zweven.
Hij bewaakt jouw onschuldige slaap
en zal jou zijn zegenen geven.
Deze zegen, met 't zingen en spelen van mij,
is de liefdesbelofte van boven.

Slaap nu lekker en zacht , lieve meid,
onder klanken van milde akkoorden.
Laat je dromen zoet zijn, zonder angst,
zonder nijd,
met de rust van de hemelse oorden.
Kalm en stil is de nacht,
rust nu, slaap lekker zacht
en geniet van mijn tedere tonen.

K. K. Romanov

09 ANGSTIGE MINUTEN

Zachtjes zuchtend en je hofje neergeslagen
 luister je naar mij in stille zwijgen!
 Wist je maar hoe eng en hoe bepalend
 zijn voor mij de tergende minuten.
 Van je zwijgen wordt ik steeds onzeker.
 Ik wacht op jouw vonnis, jouw beslissing:
 of word ik veroordeld ter dood,
 of word ik gelukkig.
 Ach, kwel mij niet, zeg minstens een paar
 woorden!
 Ach, waarom ben jij nog steeds verlegen?
 Is de liefde in je hart zo diep verborgen?
 Je begint te zuchten, trillen, huilen;
 maar je kan je liefde steeds niet uitspreken.
 Is het omdat jij van mij niet houdt?
 Ik wacht op jouw vonnis, jouw beslissing-
 of word ik veroordeld ter dood,
 of word ik gelukkig.
 Ach, luister, luister naar mijn smeken.
 Ik wacht op je antwoord met smart!
 Ik wacht op jouw vonnis, jouw beslissing!

P. I. Tsjaikovski

10 IN DE PRILLE LENTE

Het was in maart of in april,
 de sneeuw was al verdwenen,
 het beekje stroomde, de zon was mild,
 het gras was net verschenen.

De herdersfluit 's ochtends vroeg
 had nauwelijks geklonken,
 de bloemen schenen in 't gras
 als kleine blauwe vonken.

Het was in maart of in april,
 in 't lommer van de berken,
 je sloeg je ogen even neer,
 om 'n glimlach te verbergen.

Het was een antwoord op mijn blik,
 het antwoord op mijn liefde!
 O hartstocht! Hoop! O zonnenlicht!
 Mijn leven! mijn geliefde!

We waren alle twee zo pril,
 de toekomst moest nog komen!
 Het was in maart of in april,
 in 't lommer van de bomen.
 Het was 't begin van 'n lange weg,

begin van onze vreugd!
 O leven! Liefde! Zonnenlicht!
 O berken van mijn jeugd!

A. K. Tolstoj

11 OF DE DAG OF DE NACHT

Dagen van drukte of rustige nachten,
Droom ik of ben ik bedroefd en benauwd,
Blijf ik naar jou steeds verlangen en
smachten,
Blijf ik bezeten door dezelfde gedachte,
Steeds over jou!

Jij kan verjagen de schim van 't verleden,
Jij bent mijn liefde en jou blijf ik trouw.
Al wat mij dierbaar is, dromen, gebeden,
Alles van hel tot de tuinen van Eden,
Heb ik van jou!

Hoe kan ik weten wat mij staat te wachten?
Zullen mijn dagen zijn vrolijk of grauw?
Tot ik verga, zijn al mijn gedachten,
Al mijn gevoelens, gedichten en krachten,
Alles voor jou!

A. N. Apoechtin

12 WAAROM KOM JE IN MIJN DROMEN

Waarom kom jij steeds in mijn droom
o, schoonheid uit het verre land?
Ik woel in bed, ik draai me om,
mijn warme kussen vliegt in brand.

Ga weg, verdwijn, ik kan niet meer
jouw zwoele zwarte ogen zien,
je haar zo zacht als 'n tarwemeel,
je trotse prachtige gezicht.

Ik had je lief ook in het echt,
maar onze lentedroom verdween,
en al mijn wezen komt terecht
in diepe duister... en ik ween!

Waarom kom jij steeds in mijn droom
o, schoonheid uit het verre land?
Ik lig in bed ik draai me om,
mijn kussen staat niet meer in brand.

L. A. Mey

13 ZO SNEL VERGETEN

Zo snel vergeten! O mijn God!
Al ons geluk, al ons genot,
Gesprekken, treffen zijn vergeten!
Zo snel vergeten, zo snel vergeten!

Vergeten is de eerste kus,
de eerste nacht, de eerste roes!
Met slechts een blik al alles weten!
Zo snel vergeten, zo snel vergeten!

Vergeten hoe een volle maan
Keek door het raam ons kalmpjes aan.
Hoe het gordijn bleef zachtjes zweven...
Zo snel vergeten, zo snel vergeten, vergeten!

Vergeten is ons liefdesdroom
Vergeten! en je kijkt niet om,
je kijkt niet om, je kijkt niet om!
De storm had nacht gescheurd met kreten.
Zo snel vergeten, zo snel vergeten!
O mijn God!

A. N. Apoehtin

14 WEER ALLEEN

Alweer bevangen door waan,
ben ik alleen, als weleer.
Badend in 't licht van de maan,
kijkt door het raam 'n populier.

Kijkt 'n populier door het raam,
bladeren fluisteren zacht.
Vallende ster in de lucht.
Bitter de eenzame nacht!

Kan niet beschrijven mijn leed,
ook niet met woord, of gezang.
Bid voor mijn ziel, lieve vriend!
Voor jouw ziel bid ik allang!

D. M. Rathaus

15 IN DE STILTE VAN DE MYSTERIEUZE NACHT

Hoe lang zal ik in nachtelijke stilte blijven
je praatjes, je kokette lachjes, je geheimen,
je haar zo lang, zo vol, zo glanzend en zo
zacht

verdrijven uit mijn ziel en roepen weer met
smacht;

Met bonkend hart, alleen, aan ieders oog
onttrokken.

Teleurgesteld, ontgoocheld en geschrokken,
met gêne en met schaamteblos gekleurde
wangen,
hoop ik je heimelijke teken op te vangen.

Ik fluister wat ik wou, maar kon niet
uitdrukken
in onze vage en bedremmelde gesprekken.
En in de liefdesroes, met allerlaatste kracht,
verscheur ik met jouw naam de stilte van
de nacht.

A. A. Fet

16 SCHOONHEID ZING NIET VOOR MIJ

Ach schoonheid, zing niet meer voor mij
Georgie haar trieste melodieën
want wat geweest is, is allang voorbij,
verklonken zijn de oude harmonieën.

Helaas! Door jouw zo wrang gezang
verschijnt een beeld uit het verleden:
een jonkvrouw in maanlicht zie ik dan,
haar trieste blik verraadt: ze heeft geleden.

Ik zie haar liev' gestalte even,
maar dan kom jij en ze verdwijnt.
Ik hoor je stem - ze komt tot leven
en haar gestalte weer verschijnt.

Ach, schoonheid zing niet meer voor mij
Georgie haar trieste melodieën
want wat geweest is, is alweer voorbij,
verklonken zijn de oude harmonieën.

A. S. Poesjkin

17 HOE PRACHTIG IS HET HIER

't is hier zo fijn...
Kijk, verderop
het water glinstert fel,
de bloemen liggen als tapijt,
de lucht is blauw en hel.
Geen mens te zien...
De stilte heerst...
Ik ben slechts met de Heer.
De bloemen van de vroege herfst!
De droomen van weleer!

G. A. Galina

18 EENZAAMHEID

Waarom slaat mijn hart zo onrustig, zo
bonkend?
Waarom ben ik bang voor de nacht, voor
het donker?
Wat voor lawaai hoor ik van buiten?
De deur piept en kraakt met enge geluiden.

Het licht van de lampen dooft plotseling
uit...
God allemachtig. Alweer dit geluid!
Iemand roept fluisterend, zachtjes mijn
naam...
Staat hij te gluren bij mij door het raam?
Het uurwerk slaat twaalf. Niemand is daar...
Weer alleen! Weer ellende, almaar!

A. N. Apoehtin

19 DE NACHT IS TRIEST

De nacht is triest , triest zijn mijn dromen...
Ergens in de steppen, in het donker
knippert eenzaam, in de verte een klein vonkje...
Mijn verdriet, mijn liefde zijn gekomen...

Maar aan wie en hoe kan ik vertellen
wat mij ergert, wat mijn hart doet slaan?
Lang en eenzaam is de weg die 'k moet begaan.
Triest zijn nachten, dromen, sterren.

A. Bunin

20 MIJN LIEFDE BRACHT MIJ

'k ben verliefd geraakt,
tot mijn ergernis,
op een wees, nietsnut,
zonder erfenis.
Zo'n lot, kennelijk
is mij toebedeeld!
En dan moest hij nog
in de legerdienst
en ze hebben hem
van mij weggesleept...
En ik blijf alleen,
een soldatenwif,
helemaal alleen
word ik 'n oud wif
Zo'n lot, kennelijk
is mij toebedeeld.

*A. N. Pleshcheyev,
naar vertaling van T. H. Shevtchenko*

21 SERINGEN

's Ochtends vroeg als de dauw
glinstert nog op het gras,
ga ik wandelend, hoopvol op zoek.
In de geurige tuin,
waar sering groeit in 'n pluim
ga ik zoeken naar 't levensgeluk

Mijn geluk déze keer
vind ik wel, maar nooit meer.
Mijn geluk is verbloemd en gering.
In de geurige tuin
bloeit de bleekpaarse pluim.
Mijn geluk is de bloem van sering...

E. Beketova

22 LENTESTROMEN

De velden zijn bedekt met sneeuw,
de beekjes stromen al volop.
Ze stromen bruisend en snel
en ze verkondigen hardop,

en roepen luid en overal:
De lente komt!
De lente komt!

We zijn herauten van haar,
Voorbodes van haar snelle komst.
De lente komt!
De lente komt!

En achter haar verdringt zich 'n stoet
aprilse dagen zonder vorst
en dan straalt mei zijn warme gloed.

F. I. Tyutchev

A painting of a landscape with a river, trees, and hills. The scene is set in autumn, with trees displaying vibrant yellow, orange, and red foliage. A calm river flows through the middle ground, reflecting the sky. In the background, rolling hills are covered in dense forests of similar autumnal colors. The foreground shows a grassy field with some small trees and a path leading towards the river. The overall mood is peaceful and contemplative.

*What is music?
Silver moonlight,
Whispering leaves
The sound of the distant church clock;
It emanates from the heart
And strives to reach the heart.*

*It is love.
Poetry is the sister of music
And sadness is her mother*

poem by the young Rachmaninoff

RUSSIAN ROMANCES

Sunlit, fragrant birch forests. The magical secrets of iceflowers on icy windows. the snowdrops along the forest paths. Summer time at our dacha. These are the memories of our childhood in the Soviet Union, now going back nearly fifty years.

We feel the same sort of nostalgia for the Russian Art Song. When we were growing up, these songs were often to be heard on the radio in the dingy Moscow communal apartments, performed by such legendary singers as Fiodor Shaliapin, Sergey Lemeshev and Ivan Kozlovsky. It is these experiences of our past that made us who we are.

In our youth, music and poetry were the lifeblood of our Soviet upbringing. They provided colour and meaning to the drab existence of many Russians. Together with the breathtaking Russian countryside, they became almost like a religion in the atheist Soviet Union.

“If a musician is a true artist, his experience of the music of poetry is just as acute as that of the poetry of music”. These words of the great Russian pianist and teacher Heinrich Neuhaus became our motto. As classically-trained musicians, we were not only fascinated by Russian classical music but also by Russian classical poetry. Nowhere are these two high art forms so interwoven as in the Russian Art Song.

The poems by Pushkin, Tiutchev, A. Tolstoy and others inspired the great 19th century composers to create the beautiful songs which are firmly embedded in the collective psyche of every Russian.

After years of living abroad, we started to miss this music – the music which made us who we are. We began to listen to it with increased intensity, with “different ears”, as it now sounded so distant yet so familiar. We found ourselves falling in love again with the “romances” – the music of the “Russian Soul” which comes through most naturally in this genre, with all its heartache and emotional turmoil.

After (listening to them for) some time, we felt compelled to perform this music. As instrumentalists, we are forever envious of singers. They can bring the symbiosis of music and poetry to the fore through the most subtle and powerful of all instruments - the human voice. We thought an arrangement of Romances for cello and piano might be successful because the cello, of all instruments, comes closest to the human voice.

Besides, we realised that poetry needs a translation, unless the listener understands the language in which the lyrics are written, while music is the original, universal language. The music of these romances is inspired by poetry, but in the end the words dissolve into the melody and the music speaks for itself.

This is how the idea of this project came about. First (was) came!!! the arrangement of Tchaikovsky's setting of the A. Tolstoy's poem "Then in the early Spring", which for (the two of) us symbolised the time when we first met as teenagers.

Dmitry Ferschtman and Mila Baslawskaja

It was in early tender spring

*It was in early tender spring, the grass was keen to sprout,
the air was mild, the trees were green, the creeks where cheerfully loud;*

*the shepherd's flute hadn't troubled yet the early morning hours,
and goddess Flora had not spread her carpet full of flowers.*

*It was in early spring, when you glanced smilingly at me,
't was in a birch grove in the shade of our well-blessed tree....*

*It was your answer to my love, to my intense affection!
Oh hope! Oh joy! O my beloved! Oh youth! Oh sweet temptation!*

*I cried before you, and I prayed before you on my knees;
it was in springtime in the shade of our well-blessed trees...*

*It was the daybreak of our life! Oh happiness! Oh tears!
Oh joy! Oh hope! Oh my beloved! Oh tree of yesteryears!*

THE FLOWERING OF THE ARTS

“We Russians have two motherlands: Russia and Europe”, wrote Dostoevsky in the middle of the 19th century. While the aristocracy engaged in lively conversation in French at lavish banquets and balls, the peasants starved in their muddy villages.

Until the seventeenth century the Russian national identity was mostly linked to the Russian Orthodox Church. But the vagaries of the Napoleonic wars at the beginning of the 18th century gave rise to a new patriotism. After the Decembrist Uprising of 1825 was crushed, the Imperial Administration re-asserted its power, leading to a period of repression.

It was exactly during this time that Russian culture enjoyed a period of unprecedented renaissance. Literary figures such as Alexander Pushkin, Nikolai Gogol, Ivan Turgenev, Fiodor Dostoevsky, Lev Tolstoy and Anton Chekhov began their search for the Russian national identity, as did such painters as Ilya Repin, Isaac Levitan, Savrasov, Serov and Vrubel. In music, Mikhail Glinka looked mostly to the West but the composers of the younger generation, such as Piotr Ilyich Tchaikovsky, Modest Mussorgsky, Aleksandr Borodin and Nicolay Rimski-Korsakov focused increasingly on the typically Russian features in their music, deriving their inspiration from the rich ancient Russian folklore.

GLINKA AND THE ORIGINS OF THE GENRE

Mikhail Glinka was born in Novospasskoye in 1804, the son of a wealthy landowner. He was very lazy but possessed an extraordinary musical gift. The family were music lovers and regularly invited musicians to their estate. His uncle maintained a whole orchestra which performed music by Haydn, Mozart and Beethoven. Glinka often listened to the dissonant chords of the village church bells. His nanny sang him nursery rhymes, and he would hear the multi-part folksongs sung by the local peasants. Later on, these Russian influences became interspersed the Western elements in his music. Glinka decided to become a musician when he was just ten years old, after he heard the clarinet quintet by the Finnish composer Bernhard Henrik Crusell. "Music is my soul", he remarked later in life of that experience.

Glinka learned to play the piano and the violin but his father, a captain of a Russian Military regiment, sent him to a private school in St Petersburg in preparation for a serious career in the navy. This was followed by an appointment at the Ministry of Communications in St Petersburg. However, Glinka did not stay in his appointment for long, as he was determined to pursue a musical career. His circle of friends consisted mostly of Russian writers and composers, in whose company he felt at home. He had a few piano lessons from John Field, the Irish composer who first established the genre of the nocturne, later taken up by Chopin, and singing lessons from the Italian singer Belloni.

He made a cultural trip to Italy to collect folksongs and met such composers as Mendelssohn, Berlioz, Donizetti and Bellini, contact with whom he found illuminating. In 1833 he departed for Berlin where he took composition and counterpoint lessons with Siegfried Dehn. After a year he was compelled to return to Russia following the death of his father. Glinka's contact with the best Russian writers of his time gave rise to the idea to compose nationalist music. His first opera "A Life for the Tsar" is about a simple peasant who becomes the first Tsar of the Romanov dynasty. The opera was first staged in 1836 in St Petersburg, and came to be regarded as a milestone in Russian culture. His second opera "Ruslan and Ludmila" was performed six years later. It is based on a fairytale by Pushkin. In it, Glinka used Oriental, as well as Russian, elements.

This opera enjoyed great popularity in Russia, and from this time Glinka came to be regarded as “the father of Russian music”. There are undoubtedly Western, especially Italian, influences in this first “nationalist” Russian opera. But Glinka had set the tone in which the younger composers such as Tchaikovsky, Borodin, Rimsky-Korsakov and Mussorgsky based their ideas in their quest for the real Russian classical music.

Glinka himself was an excellent singer. During the private concerts which he often arranged on his estate he ignited many a heart with his flamboyant performances of “romances” dedicated to the themes of love and longing. It was here, in the context of country estates and musical salons frequented by the aristocracy that the emancipation of the classical music began. For centuries music was confined to monasteries and the homes of royalty but in the eighteenth century the rise of the bourgeoisie and the nobility brought profound changes into the musical scene. Based on the European example, the first concert halls and theatres were built in Russia, mostly to host performances of Italian music. Music education had come to be seen as essential amongst the chattering classes, especially for young ladies. For the provincial aristocracy, music was an important source of entertainment and an effective cure for boredom. But music was more than that: it was a perfect outlet for the tender feelings, secret longings, untamed emotions and burning passions. Through music the genteel classes were able to express their most intimate feelings.

The term “romance” originated in relation to the ancient Spanish ballades but in the eighteenth century it began to be used to refer to simple lyrical compositions, vocal or instrumental. In the course of the eighteenth and nineteenth centuries the Russian composers transformed the genre of the French “romance” into the Russian art song. Their main theme was love. They were usually written in the three-beat rhythm of a waltz or in the four-beat rhythm of a march, and were devoted to amorous subjects such as first encounter, pending separation, passion, tenderness, hatred, longing, jealousy, anxiety and bliss. Garrison officers enjoyed the romances performed by the gipsy girls during their jolly drinking rounds, while in bourgeois circles the songs were heard in the music rooms of great houses, in the voice-and-guitar rendition, strongly influenced by folk music. Glinka was the first composer to transform the Russian art song into its classical form. He wrote the songs for voice and piano, to be performed either at home or in a concert hall. Glinka’s “classical” art songs drew upon folk music and gipsy lore, giving rise to a unique genre for voice and piano in which love is celebrated against the backdrop of Russian nature, with its snow-covered landscapes, frozen lakes, wild, charging rivers, the magical birch forests, the burst of spring, the hot summers and the vast expanse of the starry night sky. More so than in any other genre, the “Russian soul” finds expression in the Russian

MILA BASLAWSKAJA AND
DMITRY FERSCHTMAN
ON RUSSIAN ROMANCES

Glinka

The Russian Romances symbolise for us the most intimate expression of the Russian culture. The Romantic music has more the character of a “musical confession”, of personal fulfilment. Music uses many elements from other arts: colour, structure, movement, shape and perspective. But there is an additional element which constitutes the essence of art and what gives it the greatest power of communication: it is its poetry, or better still, its poeticism. Any art, any composition or any performances without it are dead. Only this poetic power can reach the soul, influence our lives and leave a lasting trace.

The musical meaning of the Russian romances by Glinka is primarily captured in their melody. Glinka was the first Russian who composed the romances in classical form, with free-flowing melodic lines, in which the Russian “melos” and the Western “cantilena” were interwoven. Glinka’s accompaniment echoes the spirit of Bellini, the Italian influence still unusual in Russia at that time. Glinka was able to lift mediocre poetry with his exceptional musical settings but his music equally matched the work of the genius poet such as Pushkin.

Tchaikovsky

Tchaikovsky made an indelible mark on the Russian vocal music. In his romances, the poetry and the musical expression are organically fused; the music reflects every emotional nuance of the poetic word. Tchaikovsky didn't just possess a great talent for lyrical and melodic writing but also a special sensitivity, as a consequence of the many contradictions in his personal life.

Tchaikovsky's romances are almost completely based on the traditional, "domestic" style of Russian romances. The melancholy, passive, dreamy tone of the songs by such composers as Alyabiev, Varlamov, Gurilov and others appealed to the new Russian middle class and the lesser intelligentsia, and sounded familiar to their ears. In Tchaikovsky's compositions there are clear influences of gypsy music and Ukrainian folklore. He also took inspiration from the German Romantic song, especially from Schumann. But the Schumann influence in Tchaikovsky is of a different nature than the one that can be traced through the works of Rubenstein and Cui. Schumann's impulsive exaltation largely bypassed Tchaikovsky. His Schumann is a man of dark premonitions and fantasy, accepting of his fate, a dreamer. Also the feminine Schumann who scrutinised keenly the stirrings of his soul and told children about far-away countries and strangers. This is the Schumann that influenced

Tchaikovsky. Against the background of the dark, monotonous life of the Russian countryside, where Tchaikovsky regularly spent his time, music making was not so much a “salon-fashionable” way of passing the time but, first and foremost, a means of communication between people. This resulted in a great widespread popularity of the “homely”, sentimental-elegiac and intensely emotional-lyrical (Russian) romances. Tchaikovsky’s music gave the ordinary people living their unremarkable provincial lives an opportunity to experience intense emotions.’

The lyrics were the primary inspiration for Tchaikovsky’s musical expression. He emphasised the total communicative power of music, which blended together with the mood of the text, and came to the surface in the prominent melodic lines. Tchaikovsky’s music is always extraordinarily expressive, containing maximum emotional tension; in it the aesthetic value of music becomes subservient to emotion. From a purely musical point of view, Tchaikovsky is a master of creating vocal images and the “painting” of a melody. Although, unlike Schumann, Tchaikovsky never wrote a song cycle, we have taken the liberty to present his Romances here in this way. We have arranged the songs as a sequence consisting of three parts - the encounter, the happy times and the painful separation – a story of a Romantic and, ultimately, unhappy love.

Rachmaninoff

The pathos of Rachmaninoff's style, such as is found in his Second piano concerto is also noticeable in the tone of his Russian Romances. IT is the same pathos, which can be found... ((The same pathos as can be found)) at the end of the nineteenth century, shortly before the 1917 Revolution, in the Russian literature. The unrest which is in the air (finds) found different expression but the meaning behind it is the same. There is a longing for the distant and the unknown, the desire for change, for flight, for departure from the stalemate of life in Russia at the time.

It is difficult to describe in words the unique, individual "polyphony" of Rachmaninoff's music. Every note sings and lingers on, be it in the vocal part or the accompaniment. The melody flows and its notes fit together like links in a chain. Tchaikovsky's Romances are more dramatic and emotional than Glinka's whereas Rachmaninoff's Romances are more sensual and certainly more sorrowful. In a poem about music which he wrote in his youth Rachmaninoff calls poetry the sister of music and sadness her mother. He realised that when he was eighteen!

Tchaikovsky regarded Mozart as his inspiration and even his idol. But his own music was tragic and highly emotional, just as his own life. Rachmaninoff, by contrast (Rachmaninoffs case it was different), (for he)) had many reasons to be happy. He had a contented family life and a successful career. But there was also melancholy in his life. He chose to flee before the revolution and to settle in America where he felt homesick for the land of his youth. This is symbolised by the sound of the striking bells !! ((clock)) often to be heard in his music. The melancholy is also found in the way he related to beauty. We mere mortals look at a beautiful sunset and think "How lovely!" but the intensity of experience of a great composer like Rachmaninoff elevates such moments of beauty into something eternal.

Music allows us to experience the ultimate beauty in the composer's terms. This is what we find most fascinating about music making.

English Translation: Maria Marquise

01 I STILL RECALL THE MAGIC VISION

I still recall the magic vision,
when I first glimpsed your gentle face
as an ephemeral illusion,
an image of a charming grace.

In agony of hopeless sadness,
in the routine of empty days
your lovely voice, your charming fairness
did follow me so many ways.

Years passed. The squalls of stormy weather
dispersed my dreams through time and
space,
and I forgot your voice together
with your divine celestial face.

Exiled, in gloomy isolation,
I passed my days in mute despair,
no faith, no God, no inspiration,
no life, no love, no tears to share.

I am released from my seclusion,
and see again your lovely face
as an ephemeral illusion,
an image of a charming grace.

My heart is filled with agitation,
revived with blessings from above,
I found my faith, my inspiration,
my life, my tears and thee, my love

A. S. Pushkin
English translation J. Malkin

02 THE LARK

Between the sky and the earth
a song is heard.
An unending stream of sound
pours louder, louder.

Unseen is the singer in the field
where sings so loudly.
Above his mate the sonorous skylark.

The wind carries the song, to whom,
it does not know.
She to whom it is sung,
she will understand who it is from.

Pour on, my song of sweet hope
Someone remembers me
and sighs furtively.

N. V. Kukol'nik

03 MY BLOOD IS BOILING WITH DESIRE

My blood is boiling with desire,
your heart is pounding next to mine.
Oh kiss me, kiss me more, your fire
is sweeter than perfume and wine.

Lie next to me my love, my dearest
until the sun makes it's appearance.
Our dreams will be so lush and sweet
'til shadows of the night recede.

A. S. Pushkin

English translation Josef Malkin

04 DO NOT TEMPT ME

O do not tempt me without reason:
Affection lost cannot return.
How foreign to the broken-hearted
Are all the charms of bygone days!
I can no longer trust thy promise;
I have no longer faith in love;
And cannot suffer once again
To be deceived by phantom visions.
Do not augment my anguish mute;
Say not a word of former gladness.
And, kindly friend, o do not trouble
A convalescent's dreaming rest.
I sleep: how sweet to me oblivion:
Forgotten all my youthful dreams!
Within my soul is naught but turmoil,
And love shall wake no more for thee.

E. A. Baratynski

05 DOUBT

Calm down, oh violent passion!
Stop pounding, desperate heart!
I cry and I suffer,-
my soul can not bear separation
I suffer and weep
but tears do not comfort my grief.

No more expectations,
No hope for the future,
I do not believe
your perfidious vows!
Parting is deadly for love....

He keeps coming back in my nightmares,
my rival, the lucky contender.
My hatred, my anger are raging,
my jealousy puts me ablaze.
I'm looking for weapons,
I'm viciously seeking revenge.

In vain is my jealousy trying to craze me,
I shall not surrender to evil seduction.
I am happy again, you are mine!
Our troubles are over forever,
We shall cuddle each other again.
Our hearts will be beating together,
Our lips will be melting in a hot, loving,
passioned kiss.

06 IN THE BALLROOM

The ballroom was noisy and crowded,
My thoughts were distracted and pale.
I saw you, but you were surrounded,
concealed by a mystery veil.

Your eyes with their tragic expression,
your voice - like a heavenly harp,
made a marvelous, wondrous impression
and conquered my mind and my heart.

You were irresistibly gracious,
your beauty was moving to tears,
your laughter was heaven's creation,
it sounds ever since in my ears.

Unable to rest, only after
falling asleep late at night,
I hear your adorable laughter,
I see your sad, beautiful eyes.

I'm falling asleep, full of sorrow,
I see you in each dream anew.
I'm thinking of you in the morrow...
do I love you? I think that I do!

A. S. Pushkin

English translation Josef Malkin

07 ONLY ONE WHO KNOWS LONGING

Only one who knows longing
Knows what I suffer!
Alone and cut off
From all joy,
I look into the firmament
In that direction.

Ach! he who loves and knows me
Is far away.
I am reeling,
My entrails are burning.
Only one who knows longing
Knows what I suffer!

L. A. Mey

08 SERENADE

O child, below your balcony
I will sing a serenade...
Soothed by my singing
you will find peace in your dreams;
may your repose
in the stillness of the night
be caressed by the soft sound of kisses!

Many troubles, many woes
in life await you, child,
so sleep sweetly while you are free of care,
and your heart knows no burden;
sleep your serene sleep
in the darkness of the night;
sleep, ignorant of earthly strife.

May your guardian angel
watch over you, dear friend,
and, lulling your childish slumbers,
softly sing you a song of heaven.
May the living echo
of this divine song
fill your soul with hope.

Sleep then, darling girl, and surrender
to the harmonies of my serenade.
May you dream of a radiant paradise
full of everlasting joy;
may your repose
in the stillness of the night
be caressed by the soft sound of kisses!

K. K. Romanov

09 THE FEARFUL MINUTE

You listen, head inclined,
eyes lowered, sighing gently!
You know not how these moments
are full of fear for me,
full of meaning,
and how these silences
trouble me.
I await your verdict;
your sentence -
whether you will plunge a knife into my
heart,
or open the gates to paradise.
Do not torment me;
say just one word!
Why are you so timid,
and so troubled?
You sigh, tremble and weep -
can words of love not
pass your lips, or do you not love me?
I await your verdict, your sentence -
whether you will plunge a knife into my
heart,
or open the gates to paradise.
Oh, answer my prayers;
answer me quickly!
I await your verdict, your sentence!

P. I. Tchaikovsky

10 IT WAS IN EARLY TENDER SPRING

It was in early tender spring,
the grass was keen to sprout,
the air was mild, the trees were green,
the creeks where cheerfully loud;

the shepherd's flute hadn't troubled yet
the early morning hours,
and goddess Flora had not spread
her carpet full of flowers.

It was in early spring, when you
glanced smilingly at me,
't was in a birch grove in the shade
of our well-blessed tree....

It was your answer to my love,
to my intense affection!
Oh hope! Oh joy! O my beloved!
Oh youth! Oh sweet temptation!

I cried before you, and I prayed
before you on my knees;
it was in springtime in the shade
of our well-blessed trees...

It was the daybreak of our life!
Oh happiness! Oh tears!
Oh joy! Oh hope! Oh my beloved!
Oh tree of yesteryears!

11 WHETHER DAY DAWNS

Whether day dawns or in the stillness of
night,
Whether in a dream or awake,
Everywhere I go, I am filled entirely
with one thought alone:
Only of you!

Gone are the griefs that have tortured me,
Love alone reigns supreme in within my
heart!

Courage, hope, and eternal devotion -
All that is good, united in my soul,
All that is noble - it is all because of you!

Whether the rest of my days pass in joy or
in sadness,
Whether my life ends soon or late,
I know that, though death overtake me,
All I do, all that I have to be thankful for,
All is from you!

A. N. Apukhtin

12 WHY?

Why did I dream of you,
unattainable beauty,
and my lonely pillow
burn, as if on fire?

O vanish, vanish, vision of the night!
Your eyes are languorous;
your ash blonde hair is spread,
your lips haughty.

Everything I dreamed was as true as waking,
and, like a daydream in spring,
has now vanished, leaving in my heart
a dark void!

Why did I dream of you,
unattainable beauty?
My lonely pillow grows cold,
together with my dreams.

Why, O why did I dream of you?

L. A. Mey

13 TO FORGET SO SOON

To forget so soon, dear God,
all the happiness of our past life!
All our encounters, our conversations!
To forget so soon, to forget so soon!

To forget the excitement of the first days,
of our meetings under shady branches!
The wordless exchange of our glances.
To forget so soon, to forget so soon!

To forget how the full moon
gazed at us through the window,
how the curtain softly swayed...
To forget so soon, to forget so soon, so soon!

To forget love, forget the dreams,
forget your vows - do you remember, do
you remember?
taken in the sombre hours of night, taken in
the sombre hours of night!
To forget so soon, to forget so soon!
Dear God!

A. N. Apukhtin

14 AGAIN, AS BEFORE

I am alone again, as before,
And again unbearable anguish oppresses
my heart.
The poplar is looking at my window
Illumined by the Moon
The poplar is looking at my window,
The leaves are whispering about something,
The sky is full of shining stars,
Darling, where are you now?
I am not able to tell everything,
What's going on with me.
My friend, please, pray the God for me,
Since I am already praying for you.

D. M. Rathaus

15 IN THE SILENCE OF THE MYSTERIOUS NIGHT

How long I'll keep expelling,
in the nightly silence,
your teasing talk, your smile,
your mean defiance
your silky, soft and shiny locks of hair
out of my mind,
and yet call them again in sheer despair.

With pounding heart, alone,
when nobody can see me,
burning with shame, possessed by you,
o evil genie,
I'm feverishly looking for a hidden hint
in every word you said,
in each tormenting glint.

I whisper and correct my clumsy strives
to charm you,
my awkward words filled with tormenting
shyness,
and than, drunken with passion,
I exclaim, and shutter nightly silence with
your name.

A. A. Fet
English translation: Josef Malkin

16 DO NOT SING, MY BEAUTY, TO ME

Oh beauty, please, don't sing to me
the saddening melodies of Georgia:
they flood my soul with memory
of bygone days and their misfortune.

Alas! They bring back to my mind
the gloomy pictures of departed:
the steppe, the moon and in the night
young lady, she looks heavy-hearted.

I see her lovely tragic shape,
but you appear – she's fading out.
You sing your song – she's here again,
an image in the hazy cloud.

Oh beauty, please, don't sing to me
the saddening melodies of Georgia:
they flood my soul with memory
of bygone days and their misfortune

A. S. Pushkin
English translation: Josef Malkin

17 HOW PEACEFUL

How peaceful it is here
Look! far away
the river blazes like fire

The meadows are carpets of colour
The clouds are radiant white

There's no one here
Silence reigns

I am alone with the Lord,
the flowers, the old pine tree
And you, my dream of delight

G. A. Galina

18 LONELINESS

What is this aching in my beating heart
as it begs longingly for peace?

What is it that disturbs and frightens me
at night?
A knock at the door? An eerie groan?
The lamp light flashed but then died down...

Oh my God!
My breath is catching in my throat!
Someone is calling me,
whispering despondently...

Who has come?
No, my room is empty!
There is no one!
It was midnight striking!
Oh loneliness, oh my distress!

A. N. Apukhtin, after A.de Musset

19 THE NIGHT IS SAD

The night is as sad as my dreams...
Far away, in the wide savage steppe,
A solitary light is glimmering...
There is much sadness and love in my
heart.

But to whom and how could you tell
What is beckoning you, what your heart is
full of?
The road is long, the savage steppe is silent,
The night is as sad as my dreams.

I. A. Bunin

20 TO MY SORROW I HAVE GROWN TO LOVE

To my sorrow I have grown to love
my wretched little orphan.
That is the fate which has befallen me.
Powerful people separated us...
They took him away to be a recruit...
a soldier's wife, a lonely soul,
it seems that I shall grow old in a stranger's
home.
That is the fate which has befallen me.

*Aleksey Nikolayevich Pleshcheyev
after Taras Hryhorovych Shevchenko*

21 LILACS

In the morning, at daybreak,
over the dewy grass,
I will go to breathe the crisp dawn;
and in the fragrant shade,
where the lilac crowds,
I will go to seek my happiness...

In life, only one happiness
it was fated for me to discover,
and that happiness lives in the lilacs;
in the green boughs,
in the fragrant bunches,
my poor happiness blossoms...

E. Beketova

22 SPRING STREAMS

The fields are still covered with snow,
but creeks are sounding like spring.
They're streaming forth with lively flow;
they're streaming fast, they cheer and sing.
They are announcing everywhere:
the spring is near,
the spring is near!
We are the forerunners of her,
she's coming soon, she's almost here.
The spring is near,
the spring is near!
And after her, jostling their way
and making winter disappear,
the warm and sunny days of May.

F. I. Tyutchev

English translation: Josef Malkin

Colophon

Recording: *Mediatrack Amsterdam*

Producer/recording engineer: *Tom Peeters*

Recording dates: *January 28, 29, 31, 31 – 2008*

Location: *Westvest kerk, Schiedam NL*

Piano: *Steinway (Ypma)*

Tuner: *Michel Brandjes*

Design: *Richard van der Horst*

Photograph: *Claire Huydts*

Print: *PlantijnCaspari, Zwolle*

Translation Russian Romances: *Jozef Malkin*

Interview: *Wenneke Savenije*

English Translation text: *Maria Marquise*

Our gratitude goes to: *Ypma Piano's*

Wilhelmina Jansen Fonds

Copyright © Cobra Records/

Mila Baslawskaja, Dmitry Ferschtman 2009

all rights reserved | STEMRA

DMITRY FERSCHTMAN (CELLO)
MILA BASLAWSKAJA (PIANO)

M. I. GLINKA

- 01 I REMEMBER THAT MAGICAL MOMENT - 03:14
- 02 THE LARK - 03:30
- 03 MY BLOOD IS BOILING WITH DESIRE - 01:13
- 04 DO NOT TEMPT ME - 02:57
- 05 DOUBT - 04:01

P. I. TCHAIKOVSKY

- 06 IN THE BALLROOM - 02:09
- 07 ONLY ONE WHO KNOWS LONGING - 02:54
- 08 SERENADE - 02:56
- 09 THE FEARFUL MINUTE - 03:45
- 10 IT WAS IN THE EARLY SPRING - 02:57
- 11 WHETHER DAY DAWNS - 03:44

S.W. RACHMANINOFF

- 12 WHY? - 02:12
- 13 TO FORGET SO SOON - 03:08
- 14 AGAIN, AS BEFORE - 02:29
- 15 IN THE SILENCE OF THE MYSTERIOUS NIGHT - 03:02
- 16 DO NOT SING, MY BEAUTY, TO ME - 04:18
- 17 HOW PEACEFUL - 01:55
- 18 LONELINESS - 02:05
- 19 THE NIGHT IS SAD - 02:17
- 20 TO MY SORROW I HAVE GROWN TO LOVE - 02:17
- 21 LILACS - 01:41
- 22 SPRING STREAMS - 02:21

Recording: Mediatrack Amsterdam, Producer/recording engineer: Tam Peeters,
Recording dates: January 28, 29, 31, 31 - 2008, Location: Westvest kerk, Schiedam NL,
Piano: Steinway (Ypma), Tuner: Michel Brandjes

